

Bestemmelse ikke har haft nogen Betydning, og det er ogsaa muligt, at den ikke vil faa nogen Betydning, men jeg vil dog gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorfor han egentlig vil have den strøget. Det kunde dog maaske tænkes, at Bestemmelsen kunde faa Betydning for bestemte Kredse, hvad jeg ikke synes, vi skulde afskære Muligheden for.

Jeg er meget betænkelig ved den Ændring, der er foretaget i Lovforslagets § 16, hvor det fastsættes, at Kommunernes Bidrag til Arbejdsløshedskasserne fremtidig skal bestaa i $\frac{1}{5}$ af den udbetalte vedtægtsmæssige Understøttelse, medens Kommunerne nu er berettigede til at yde $\frac{1}{3}$ af Medlemsbidraget. Det har altid været en af de Fordele, som man regnede, at det danske Arbejdsløshedsforsikringssystem havde, ogsaa i Forhold til Genter-Systemet, som i øvrigt har været Forbilledet for vor Arbejdsløshedsforsikringslovgivning, at Tilskuddene ydedes i Forhold til Medlemsbidraget, for det første, fordi det var mere i Overensstemmelse med selve Forsikringsprincippet, og for det andet, fordi dette System opfordrede Kasserne til at vise god Økonomi; det opfordrede dem til at opspare Reservefond i Modsætning til en Ordning, hvor Tilskuddene først falder, naar der finder Understøttelse Sted. Jeg vil minde om, at den her foreslaaede Bestemmelse ikke er en Bestemmelse, som blot skal gælde under ekstraordinære Forhold, hvor det særlig kommer an paa at paakalde Kommunernes Initiativ i Retning af at sætte Arbejder i Gang, men at det er en Bestemmelse, som ogsaa skal gælde under normale Forhold. Endelig maa jeg minde om, at Forholdet vil blive det, at denne Bestemmelse i allerhøjeste Grad vil lægge de tungeste Byrder paa de Kommuner, som i Forvejen har den største Arbejdsløshed. Jeg vil derfor advare imod, at vi i det danske Arbejdsløshedsforsikringssystem gaar bort fra det Grundlag, vi hidtil har bygget paa.

Ser jeg dernæst hen til Lovforslagets § 20, saa indeholdes der her en ny Bestemmelse, som efter min Mening *kan* betyde, at Regeringen vil en Revolutionering af hele vor Arbejdsløshedsforsikringslovgivning. Det er endnu et aabent Spørgsmaal, om det *skal* betyde det; men ser man paa denne Bestemmelser Historie, medens dette Lovforslag er blevet til, kunde man fristes til at tro, at det *skulde* betyde det. Som ærede Medlemmer har set af Betænkningen, har der oprindelig ikke i Forslaget staaet, som der staaar nu: „Det skal ikke kunne anses for at være fyldestgørende Grund til

at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen for Arbejdet er lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft, naar Lønnen dog ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Branche) ydes for normalt Arbejde i paagældende Virksomhed“. Den sidste Del af denne Sætning: „ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Branche) ydes for normalt Arbejde i paagældende Virksomhed“ havde oprindelig en anden Ordlyd, idet der stod: „ikke ligger under den overenskomstmæssig fastsatte Minimalløn i Faget“.

Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg kan overmaade godt forstaa, at selv Arbejdsgivernes Repræsentanter i Arbejdsløshedsforsikrings Tilsynsraad forfærdedes over denne Affattelse. Thi hvad vilde denne Affattelse betyde? Den vilde i Virkeligheden betyde, at Arbejderne ikke skulde kunne hævde Arbejdsløshedsunderstøttelse, hvis de nægtede at tage en Løn, der til Tider kunde gaa ned til $\frac{1}{3}$ eller til Halvdelen af det normale. Jeg vil sige om denne Affattelse at det kan jo være, at den højtærede Minister var undskyldt deri; det kunde tænkes, at han ikke vidste hvad han gjorde. Men jeg vil for mit Vedkommende sige, at en saadan Affattelse vilde have forvandlede Arbejdsløshedsforsikringen fra at være selvstyrende Forsikringsinstitutioner til at være Organer for statsorganiseret Løntrykkeri.

Hvis det nye Udtryk, som nu er indsat i Lovforslaget, er noget, som med andre Ord skal dække den Tanke, der oprindelig udtryktes med Ordet „Minimalløn“, kan der for det radikale Venstres Vedkommende ikke være Tale om Forhandling paa det Grundlag. Det er imod alt, hvad dansk Arbejdsløshedsforsikring har hvilet paa, siden den første Arbejdsløshedsforsikringslov blev givet i 1907, gennemført af afdøde Sigurd Berg; det er imod Venstres hele Fortid paa Arbejdsløshedsforsikrings Omraade. Arbejdsløshedskasserne skal være selvstyrende Forsikringsinstitutioner — der er ingen, som stærkere har sagt det, end Venstrepartiet her i Tinget. Det vil sige, at disse Institutioner under normale Forhold i første Række skal være baaret af Arbejdernes egne Bidrag; det vil igen sige, at Arbejderne forsikrer sig imod, at de i Arbejdsløshedsperioder for at eksistere skal blive nødt til at sælge deres Arbejdskraft til en Pris, hvorved de underbyder deres Kammerater.

Det ærede Medlem Hr. Lillelund, som i Dag har ført Ordet paa Venstres Vegne,